

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΜΟΡΦΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΝΑΗΡΤΕΣ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑκαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 18.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΟΥΤΗΣ.

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ—ΡΟΚΟΣ ΧΟΙΔΑΣ—Α. ΜΑΚΡΑΚΗΣ

Ο ΑΓΩΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

Ἡ πρωτεύουσα τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θὰ διέλθῃ τὴν κρισιμωτέραν αὐτῆς ἡμέραν. Θὰ δεῖξῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ πόσον εἶναι ἀξία τοῦ ὀνόματος ὃ φέρει, καὶ εἰς ἑαυτὴν πόση ψυχὴ καὶ πόσον σθένος τῇ ἐναπαλεῖφθῃ ἐκ τόσῃς πολιτικῆς διαφορᾶς, ἧτις ἔθεσε τὸ στέμμα ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Αἱ ἐπαρχίαι δὲν πρέπει νὰ μεμφθῶσιν ἡμῶν, διότι εἰς τόσα κατὰ συνέχειαν ἄρθρα πραγματευόμεθα περὶ τῶν ἐκλογῶν τῆς Ἀττικῆς, μηδένα ποιούντες λόγον περὶ τῶν ἐκλογῶν αὐτῶν. Ὁ ἀγὼν τῆς πρωτεύουσας δὲν εἶναι βεβαίως κρισιμώτερος τοῦ ἀγῶνος τῶν ἐπαρχιῶν· εἴαν ἡ πρωτεύουσα στείλῃ τιμωροὺς τῆς Προδοσίας καὶ αἱ ἐπαρχίαι δὲν στείλωσι, ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἀγὼν δὲν εἶναι κερδισμένος. Ἄλλ' εἴαν οἱ ἀπληπισμένοι τοῦ ὑπουργείου ποιήσωσιν χρῆσιν τῆς λόγῃς καὶ τῆς ἀλληκυβερνητικῆς πίεσεως καὶ ἐπιβάλλωσιν ὁμάδα εὐτελῶν ὀργάνων τῶν εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν, ἡ δὲ πρωτεύουσα ἀναδείξῃ ἐκ τῶν καλπῶν της καὶ τοὺς ὀκτώ ὑποψηφίους ἀντιπολιτευομένους, ἡ Κυβέρνησις καὶ οἱ ὑψηλοὶ αὐτῆς προστάται θέλωσιν αὐθαρῆ ἐννοήσῃ ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ σταθῶσι πλέον ἐν Ἀθήναις. Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων τῆς Πρωτεύουσας καὶ τῶν ὑποψηφίων τῶν ἐπαρχιῶν ὑφίσταται ἡ αὐτὴ σχέση, ὡς μεταξὺ τοῦ πρωταγωνιστοῦ θιάσου καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ μελῶν. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ πρωταγωνιστοῦ καλύπτει τὴν ἀποτυχίαν τῶν δευτερευόντων μερῶν· ὅταν παριστάνῃ ὁ Ῥόσσης, ὁ Σαλβίνης ἢ ἡ Σάρα Μπερνάρ, τίς προσέχει εἰς τὰ λοιπὰ πρόσωπα; ἄλλ'

ἢ ἐπιτυχία τῶν δευτεραγωνιστῶν οὐδὲν δύναται νὰ καλύψῃ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ πρώτου προσώπου.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς ὑπεθυμίσωμεν τὸν ἐπαναστατικὸν χαρακτῆρα τῶν ἐκλογῶν τῆς Κυριακῆς; Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς ὑπομνήσωμεν ὅτι ἀντὶ Βουλῆς, ἐκ τῶν καλπῶν παλαιᾶς καὶ νέας Ἑλλάδος, θὰ ἀνακύψῃ ἑθνοσυνέλευσις, Τιμωρὸς τοῦ Ἑγκλήματος, Πρόνοια δὲ τοῦ μέλλοντος; Καὶ εἶναι ἀνάγκη ἀκόμη νὰ σᾶς εἰπῶμεν ὅτι αἱ ἐπαναστάσεις ἐνθρονίζονται ἐν ταῖς πρωτεύουσαις κυρίως, ὅπως καὶ οἱ Βασιλεῖς ἐνθρονίζονται ἐν αὐταῖς; Ὁμολογήσατε, ποῖος ἐξεθρόνισε τὸν Ὀθῶνα, ἂν μὴ αἱ Ἀθηναῖ; Τὸ προανάκρουσμα τοῦ Ναυπλίου ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀπλοῦν κούρδισμα, ἂν δὲν ἐπήρχετο ἡ μουσικὴ τῆς δεκάτης Ὀκτωβρίου. Ὁμολογήσατε ἀκόμη ὅτι δυστυχῶς μὲν, ἀλλ' ἀληθῶς, ἡ πολιτικὴ, ἀφ' ἧς ἀνεκρῦχθησαν αἱ Ἀθηναῖς πρωτεύουσα, ἐδῶ εἶναι συγκεντρωμένη· ὅτι πολλάκις, ὡς ἐπὶ τῶν Λαυριωτικῶν, ὡς ἐπὶ τῶν Σπονδικῶν, ὡς ἐπὶ τῶν Σηλιτικῶν, ἡ κοινὴ γνώμη τῆς πρωτεύουσας ἐρρίπτεται καὶ ἀνεβίβασε κυβερνήσεις, αὐτὴ ἐπιβάλλουσα καὶ τὰς ἰδέας της καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς της, αὐτὴ ἐκθρονίζουσα τὰς ἀντιπαθείας της καὶ αὐτὴ ἀνεγείρουσα τὰ εἰδωλά της. Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα αὐτῆς τῆς συγκεντρώσεως ὀπαδοί· τοῦναντίον τὴν νομίζομεν ὡς τὸν πρῶτον παράγοντα τῆς πανήρως μεταμορφώσεως τῆς πολιτικῆς ἀπὸ ἀντιπροσωπείας τοῦ λαοῦ εἰς ἀντιπροσωπείαν ἀτομικοῦ συμφέροντος, ἀλλ' ἡ συγκέντρωσις ὑφίσταται καὶ ἐνόσω ὑφίσταται, οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἀρνηθῇ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῆς πρωτεύουσας ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν καὶ οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἀντεῖπῃ ὅτι ἡ ἐκλογικὴ πᾶλη ἐν Ἀθήναις ἔχει πρωτολογίαν, ἧτις τὴν Κυριακὴν θὰ βοήσῃ ἐκ στόματος τόσων καλπῶν ὡς φοβερὰ σάλπιγγ' ἀγγέλλουσα ὅτι καταρρέει ἡ κυβερνητικὴ Ἴεριχὼ!

Ἄλλ' ἡ πρωτεύουσα τὴν Κυριακὴν διπλοῦν ἔχει νὰ διαξαγάγῃ ἀγῶνα, διαφέρουσα καὶ κατὰ τοῦτο τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἔχουσα ἀνάγκη τῆς εἰλικρινοῦς συνδρομῆς ἐκείνων οἵτινες, συνέδεσαν ὅλον τὸν πολιτικὸν αὐτῶν βίον μετὰ τὴν ὑπερφάνειαν τῆς ἀνεξαρτησίας. Οἱ δούλοι κέκτηνται πάντοτε ἀνάγκη ἐνὸς εἰδώλου· οἱ ἐλεύθεροι δὲν ἔχουσιν ἀνάγκη εἰμὴ ἐαυτῶν καὶ μόνων. Διὰ τοῦτο οἱ δούλοι ἀναγκάζονται ὅταν προσεύχονται εἰς τὰ ἔξω τῶν, νὰ συνοδεύωσι τὰς λιπαρὰς δεήσεις των καὶ δι' ὀλίγων βλασφημιῶν κατὰ τῶν ἀνεξαρτήτων. Βίς τοὺς περὶ τὴν Ἐγερσιν δὲν ἐπεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχόντων αὐτῶν γονυκλισίας μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐναγωνίως ἀπόταξις τῆς προτέρας θρησκείας των. Δὲν τοὺς σφίγγουν ἀπὸ τὸν λαὸν διὰ τὸ ψάλλουσι πνιγόμενοι Κύριε ἐλέησον, πρέπει συγχρόνως καὶ νὰ ψιθυρίζουν ὅτι ἡ δημοκρατία εἶνε πλάνη, ἡ ἀνεξαρτησία ἐγκλήμα καὶ ἡ ἐλευθερία παραλογισμός. Κατ' ἀρχὰς ἐδίστασαν, ἀργότερον ἐσυνείθισαν, καὶ τώρα ἔχουν ἀνάγκη τοῦ μαστιγίου τῶν ἀρχηγῶν των διὰ νὰ ὑποκρίνονται τεχνικώτερον τὴν ἑσθνολατρείαν καὶ νὰ μὴ ἀποκαλυπτῶσι τὸσον ἀδεξίως τὰ διεφθαρμένα αἰσθήματα τῶν δεσποτῶν αὐτῶν.

Δὲν ἔχομεν νὰ πολεμήσωμεν οἱ τῆς Πρωτεύουσας Ἐκλογεῖς τὴν συνωμοσίαν μόνον τοῦ ὑπουργείου καὶ τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ προσατῶν κατὰ τοῦ χρέματος καὶ τῆς τιμῆς τοῦ τόπου, ἀλλ' ἔχομεν νὰ τιμωρήσωμεν καὶ τὴν ἄλλην συνωμοσίαν τοῦ κυρίου Ῥάλλη κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐκλογῶν. Ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος καὶ φίλτατος τέως τῆς πρωτεύουσας βουλευτῆς, μεθυσθεὶς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας, ἀνηγόρευσε ἐαυτὸν εἰς δεσποτικὸν καὶ ἐνῶ πέρυσιν ἐκαυχῆθη ὅτι κάμνει βουλευτὰς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, ἀνέλαθεν ἐφέτος ν' ἀποδείξῃ ὅτι κάμνει τοῦς βουλευτὰς τῆς πρωτεύουσας. Ἡ παροιμία αὕτη ἡ δρεξίς σου ἔρχεται ὅταν τρώγῃς ἐφημερίαν εἰς τὸν κ. Ῥάλλην.

Καὶ ἂν θέλετε, ὁ ἀγὼν ὁ δεύτερος εἶναι σπουδαιότερος τοῦ πρώτου. Αὐτὸς γίνεται καθ' ἑνὸς ἐρείπιου καὶ τοιοῦτος πρέπει νὰ νομιζῆται ὁ κ. Κουμουνδούρος, ἐὰν αἰσθανόμεθα ἀκόμα τὸ αἰσθητὸν τῆς τιμῆς εἰς τὰς φλέβας μας. Ἐνῶ ὁ ἄλλος γίνεται ἐναντίον κραταιοῦ παρελθόντος, μεθ' οὗ εἶναι συνδεδεμένα τὰ συμφέροντα μεγάλης τάξεως ἰσχυρῶν, ἐκμεταλλευθέντων ἄχρι τοῦδε ὑπὲρ τῶν γαιῶν καὶ τῆς τάξης των καὶ τῶν γυναικῶν των καὶ τῶν σαλονίων των τὴν ἐγκληματικὴν νωθρότητα τοῦ λαοῦ. Ὁ δὲ ἀγὼν αὐτῶν, τόσον ἐκπεφρασμένος, τίθεται μόνον ἐν Ἀθήναις. Ἐλεύθεροι ὑποψήφιοι, μὴ συμπεριληφθέντες δηλαδὴ εἰς συνδυασμούς, ἐξετέθησαν καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλ' ὁ ἀγὼν αὐτῶν δὲν ἀνήρθη εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς, ὡς ἀνήρθη ἐνταῦθα, καταβάσας ὅλην τῆς τρικουπικῆς ἀντιπολιτεύσεως εἰς τὴν πάλιν καὶ ἐπιλαθόμενης σχεδὸν τῶν Κουμουνδουρικῶν ὑποψηφίων, διὰ τὴν πολεμῆσθαι τοὺς ὑποψηφίους τοῦ λαοῦ. Ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἡ ἀναίδεια τῆς τρικουπικῆς ἀντιπολιτεύσεως ὑπερέβη τὴν ἀναίδειαν τῆς κυβερνήσεως ἐν πολλοῖς. Ὅτι οἱ ὑποψήφιοι τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** εἶναι καὶ ὑποψήφιοι τοῦ λαοῦ, δὲν χρειάζεται ἡ μονότονος φρασολογία τῆς Ἐγέρσεως καὶ τὰ ψεύδη τῆς Παλιγγενεσίας διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ τις. Καὶ αὐτὴ καὶ ἐκείνη εἶναι βέβαιαι ὅτι, καὶ ἂν ἀποτύχωσιν ἀκόμα οἱ τρεῖς τοῦ λαοῦ ὑποψήφιοι, ἀφοῦ θὰ τεθῶσιν ἐν μέσῳ διζύγου πυρῆς, πολεμούμενοι φανατικῶς καὶ ὑπὸ τῶν ὑποψηφίων τῆς κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τῶν ὑποψηφίων τῆς ἀντιπολιτεύσεως, θὰ ἐλθῶσι βεβαίως πρῶτοι ἐπιλαχόντες. Ποῦ θὰ ὀφείλωσι λοιπὸν τὰς χιλιάδας τῶν ψήφων τὰς ὁποίας

θὰ λάβωσιν, ἀλλ' ἢ εἰς τὴν ἐλευθέραν θέλησιν τοῦ λαοῦ; Τίς ἐκ τῶν τριῶν ὑποψηφίων μας, μήπως ὁ **Χοῦδᾶς**, μήπως ὁ **Μακρᾶκης**, μήπως ὁ **Οἰκονόμος** ἔχουν ἐν Ἀθήναις **ὄξος** καὶ **κουμπάρους**; Ποῖος ἐξ αὐτῶν ἔχει κάμει δουλείαις ἐκλογῶν; Ποῖος δένειμε θέσεις, εὐκολίας, ρουσφέτια, ἐξαιρέσεις; Ποῖος ἔχει νὰ διανεμῇ χρέματα εἰς τὰς ταβέρνας; Ποῖος ἔχει δεσμευμένους γεωργούς, χωρικοὺς, καπῆλους; Ὁμολογήσατε λοιπὸν ὅτι ἂν αὐτοὶ λάβωσι διαχιλίαις ψήφους καὶ ἕκαστος ἐξ ὑμῶν τετρακισχιλίαις, αἱ διαχιλίαι τῶν ἰδικῶν μας ὑποψηφίων πρέπει νὰ λογιθῶσι ἀσυγκρίτως περισσότεραι τῶν ἰδικῶν σας τετρακισχιλίων.

Ἄρα ὑπάρχει θέλησις ἰσχυρὰ παρὰ τῷ λαῷ τῆς Πρωτεύουσας νὰ ἐκλέξῃ τοὺς ὑποψηφίους μας βουλευτὰς. Καὶ ἀκριβέστερον, **ὄλας αἱ ἀνεξάρτητοι ψῆφοι** τῆς πρωτεύουσας θὰ δοθῶσιν εἰς τοὺς τρεῖς ὑποψηφίους μας.

Ποῖος δὲ θὰ πολεμήσῃ τὸν λαὸν ἐν τῇ ὑπερτάτῃ θελήσει του νὰ ἀναδείξῃ βουλευτὰς τὸν **Οἰκονόμον**, τὸν **Χοῦδᾶν**, τὸν **Μακρᾶκην**;

Ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. **Κουμουνδούρου** καὶ ἡ ἀντιπολιτεύσεως τοῦ κ. **Ῥάλλη**.

Ἄρα ἴδαν δικαίως ἐλεγέ τις, ὅτι ὁ κ. Ῥάλλης πρῶτος εἶναι ν' ἀποβῇ ὁ Κουμουνδούρος τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Οἱ Κουμουνοὶ

Τὸ κόμμα τοῦ κ. Τρικούπη—ἐπαύσαμεν καὶ νὰ τὸ ὀνομάζωμεν ἀντιπολιτεύσειν—δὲν ἦτο παρθένον εἰς τὸ παρελθόν του· ἔκρυπτε καὶ αὐτὸ ὑπὸ τὴν μαύρην ρεδιγκόταν του ἀμαρτίας, ἱκανὸς νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λίθος ὅστις νὰ κρεμασθῇ εἰς τὸν τράχηλόν του· ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνομιμάτων τοῦ Κουμουνδούρου ἐκάλυψε τὰς μικρὰς ἐκεῖνον ἀμαρτίας καὶ αἱ τραναὶ ἐπαγγελίαι τοῦ ἀρχηγοῦ του διὰ τῆς Ἰσθμίας ἐδελείσαν ἱκανῶς τὴν πρωτεύουσαν, ἥτις ἐφαίνετο ὅλη ἰδικὴ του. Πρὶν συστηθῇ ὁ ἀπαισιος σύλλογος Ἐγερσις, πρὶν ἐκδηθῇ τὸ ἀπαισιώτερον δημοσιογραφικὸν του ὄργανον, πρὶν γίνῃ ἀνάγκη τὸ καταλόγος τῶν ἀπαισιωνύμων **Ὁκτώ**, ἡ πρωτεύουσα ὅλη ἦτο τοῦ κ. Τρικούπη. Τώρα ἡ πρωτεύουσα εἶνε κατεσπαργμένη χάρις εἰς τοὺς ἑγερτικούς τοῦ κ. Ῥάλλη καὶ τὴν βαρύνειαν τοῦ κ. Τρικούπη, μὴ κατορθώσαντος νὰ ἐννοήσῃ μηδὲ αὐτὸ τῆς πρωτεύουσας τὸ πνεῦμα.

Ἐν μέσῳ τῶν σπαργμῶν αὐτῶν ἐπιπέσει φαιδρὸν τὸ πνεῦμα τῆς ἀνεξαρτησίας, ὅπερ θὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἀνεξάρτητον λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς τὰς κάλπας τῶν τριῶν ὑποψηφίων τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**.

Ἡ ἐκλογὴ αὐτῶν θ' ἀποδείξῃ ὅτι οὔτε τὰς κακουργίας τοῦ Κουμουνδούρου ἐννοοῦμεν ἡ μεγάλη ὄμας τῶν ἀνεξαρτήτων νὰ συγχωρήσωμεν, οὔτε τὴν βάνησον ἀρχοντεῖαν τοῦ Ῥάλλη νὰ ἀνεχθῶμεν.

Καλεσθᾶν.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Πρὸς τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς.

Λ α ε,

Ἡ πατρίς ἐπροδότη ὑπὸ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους τὸ πολιτεύμα ἔθεσεν εἰς φύλαξιν τῶν ἱερῶν αὐτῆς. Τὰ ἔθνη

δικαιώματα καταπατήθησαν, ἡ τιμὴ τῆς Ἑλλάδος περιῦβριστη, ἡ γενεὰ τῶν ὀπλων ἐθεωρήθη ὡς ἀγέλη ἀνδραπόδων, τὰ δημόσια χρήματα ἐληστεύθησαν, ἡ πολιτεία ἀπὸ νομικῆς ἀρμονίας περιέστη εἰς δικτατορίαν μικρομυσοβιοκρατικῆν. Εἶναι τις ὅστις ἀναίσθηται πρὸς τὴν τοιαύτην τῆς Ἑλλάδος ταπεινώσειν;

Συνετελέσθησαν τοσαῦτα ἐγκλήματα ὑπὸ τῆς διοικήσεως τὸν τόπον Σχολῆς, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος ἐκτὸς τῆς ἔθνικῆς δικαιοσύνης. Ὅσοι ἀντιτάσσονται κατ' αὐτῆς προτομαζοῦν τὴν ἐπανάστασιν, ἥτις ἀναγκασίως ἔρχεται, ὅταν ὁ ἠθικὸς νόμος καταπίπτῃ, ὅταν ὁ πολιτικὸς νόμος εἶναι ἀνεπαρκὴς, ὅταν ἡ ἀγανάκτησις καταλάβῃ τὴν πνευματικὴν τοῦ ἔθνους κίνησιν.

Ὅσοι θέλουν νὰ ἀφήσουν εἰς τὰ τέκνα των ἐλευθερίαν καὶ εὐνομίαν, ὅσοι θέλουν νὰ ἀσφαλίσουν τὸ μέλλον εἰς τὴν κρηπίδα τῆς τάξεως, ἂς ἐναγκαλισθῶσιν ἀλλήλους ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ ἔθνικου ἐξαγισμοῦ. Μὴ νομίσουν ὅτι ἔχουν πάντοτε τὸν καιρὸν τῆς ἀναβολῆς εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν. Ἀθηναῖοι! Ἐνθυμηθῆτε τοὺς Τριάκοντα τυράννους· οἱ διάδοχοι αὐτῶν μετ' αὐθαδεῖας σας προκαλοῦν.

Σύνθημα τοῦ ἐκλογικοῦ ἀγῶνος εἶναι τὸ **Ἐξέδικον Δικαστήριον** καὶ ἡ ἀμείλικτος τοῦ ὑπερτάτου τῆς πολιτείας νόμος ἐφεσμογῆ. Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ Ὑπουργοδικείου δὲν μᾶς ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ εἰσαχθῶσιν ἐν αὐτῷ στοιχεῖα λαϊκώτερα καὶ οἱ μεγάλοι τῶν ἀρχαίων δικαστηρίων ἀριθμοί. Ὅταν ὁ μικρὸς ἐγκληματίας δικάζεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ, εἶναι ἀντίφρασις ἐπικίνδυνος ὁ μέγας ἐγκληματίας νὰ δικάζῃται ὅπῃ τῶν προνομιοῦχων δημοσηγημάτων του.

Ἐγένετο τοσαύτη κακὴ χρῆσις τοῦ δικαιώματος τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς, ὥστε ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀκατανόμαστον πόρισμα, ὅτι ἡ τελευταία Βουλὴ διελύθη, ἵνα μὴ κατηγορήσῃ τοὺς Ὑπουργούς. Μεγαλειότερον σκάνδαλον δὲν ἦδύνατο νὰ ὑπάρξῃ. Ἀποκαλύπτεται ὀλόκληρον ἐπὶ τῆς σημαίας τοῦ ἔθνους, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνέγραψεν ἡ συνείδησις αὐτοῦ τὴν ἀνάγκη τῆς σχετικῆς ἀναθεώρησεως τοῦ Συντάγματος. Τὸ δικαίωμα τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς δὲν εἶναι ἐκ τῶν θεμελιωδῶν· δύναται κατὰ τοὺς συνταγματικούς ὁρισμούς νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τοῦ βασιλέως, χωρὶς ἐντεύθεν τὸ πολιτεύμα νὰ ἀλλοιωθῇ.

Ἐξασφάλισις τῆς ἐκ τῶν σπλάγγων τοῦ ἐργατικοῦ λαοῦ ἔθνικῆς ἀντιπροσωπείας, τὴν ὁποίαν αἱ παραφάδες αὐτοῦ, ὑπὸ διάφορα ἐμβλήματα, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τελείως ἀπερρόφησαν. Νομοθετικὸς ἐκ τῆς Βουλῆς ἐπὶ μίαν τετραετίαν ἀποκλεισμός τῆς παλαιᾶς ζῦμης, ὅλων τούτέστι τῶν διατελεσάντων βουλευτῶν καὶ πληρεξουσίων· πρόνοια δὲ περὶ τοῦ μέλλοντος, ἵνα μὴ τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα εἰς ἐπάγγελμα μετατραπῇ.

Κάτω τὸ τραπέζικόν προνόμιον. Τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς τὰς 9 τραπέζας τῆς Ἰσπανίας, εἰς τὰς 15 τῆς Πορτογαλίας, εἰς τὰς 18 τῆς Γερμανίας, εἰς τὰς 35 τῆς Ἑλβετίας, εἰς τὰς 184 τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὰς 2899 τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Κτυπήσατε τὴν θύραν τοῦ τραπέζικου προνομίου, θέσατε τὸ οὖς εἰς τὸν ἦχον τῶν μυστηρίων αὐτοῦ, καὶ ἔπειτα ἀποφανθῆτε ὅλοι σεῖς, τοὺς ὁποίους ἡ τραπέζικὴ δικτατορία ἐκμεταλλεύεται.

Κάτω τὸ προνόμιον τῆς δικαστικῆς ἰσοδότητος. Εἶναι πιθηκισμός, τὸν ὁποῖον παρελάβομεν ἀπὸ ἔθνων ἄλλοφύλων. Αἱ παραδόσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ ἄλλου ὀρίζοντος ζητοῦν τοὺς δικαστὰς του.

Ὁ ὀργανισμὸς κοινοβουλευτικῆς ἐρεῦνης ἐπὶ τῶν πανταχόθεν τῆς ἐπικρατείας συναθροισμένων κραυγῶν κατὰ τοῦ

τρόπου, δι' οὗ ἀπονέμεται εἰς τοὺς πολίτας τὸ δίκαιον.

Ὁ ὀργανισμὸς κοινοβουλευτικῆς ἐρεῦνης περὶ τῶν περιουσιῶν καὶ τῶν πόρων τοὺς ὁποίους συνήθροισαν περὶ ἐαυτοῦς, ἡμέτερος ἢ ἐμμέτερος, οἱ ὑπουργοὶ καὶ ἐν γὰρ οἱ διαχειρισταὶ τῆς Ἐπικρατείας καθ' ὅλας τὰς βαθμίδας αὐτῆς.

Μισθοδοσία τῶν ἱερῶν, ἐκπαιδευτικῶς δὲ ἅμα καὶ κοινωνικῶς προβιδιασμός τῆς ὑψηλῆς τοῦ κλήρου ἀποστολῆς.

Κατάργησις τῶν τελωνιακῶν δασμῶν ἐπὶ τῶν πρώτων ἐφοδίων τῆς ζωῆς καὶ τῶν πρώτων τῆς βιομηχανίας ὕλων.

Φορολογία τῶν μεγάλων ἰδιοκτητῶν, ἀτέλεια τῶν μικρῶν, κατάλυσις δὲ καὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀποτριώντων κτηνῶν πόρων τῶν πενήτων τῆς ἐξοχῆς ἐργατῶν. Φορολογία τῶν μεγάλων εἰσοδημάτων καὶ ἐν γένει τῶν ἀντικειμένων τῆς ἱποκλειστικῆς πολυτελείας.

Πολιτικὴ καὶ νομικὴ ἀναθεώρησις τῶν διπλωμάτων τῶν μεγάλων γαιοκτησιῶν, αἵτινες κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνάγονται εἰς ἱστορικὰς καταπίσεις, τὰς ὁποίας ἡ βία καὶ ἡ ἀπάτη ἐνήργησαν ἐπὶ τῶν χωρικῶν κοινοτήτων.

Βελτίωσις τῆς παιδείας, ἐντασις ἐπὶ γενναίᾳ δημοσίᾳ δαπάνῃ τῆς κατωτάτης παιδείσεως καὶ καθαρισμὸς τοῦ Πανεπιστημίου ῥιζικῶς.

Ἰδρυσις βιομηχανικῶν σχολείων κατὰ τὰ μεγάλα κέντρα τῆς Ἐπικρατείας καὶ γεωργικῶν κατὰ τὰς προσφωρούμεν ἀγροτικὰς περιφερείας.

Στρατιωτικὸς ὀργανισμὸς ἀνάλογος πρὸς τὴν φυλετικὴν καὶ ἱστορικὴν τῆς χώρας ἀνάπτυξιν. Στρατιωτικὴ θητεία ἐνὸς ἔτους. Αὐξήσις τοῦ στρατιωτικοῦ σιτηρείου, ὀργανισμὸς στρατιωτικοῦ ταμείου διὰ τὸ πολεμικὸν μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ μεταρρυθμισις τῆς πολιτείας εἶναι ἀνάγκη πρὸς τὴν ὁποίαν σήμερον πανταχόθεν ἀγούσιν αἱ δοκιμασίαι τῶν πραγμάτων ἐν ὅλῃ τῇ ἐπιστημότητι καὶ τῇ ἐπιβολῇ τῶν ὑφαινομένων τὴν ἔθνικὴν ζωὴν περιστάσεων. Χωρὰ καὶ δόξα εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες δυνήθησαν νὰ συντελέσωσιν εἰς αὐτὴν διὰ τῆς ὑπερτάτης τοῦ νομοθέτου λειτουργίας. Ὑπερᾶνω τούτου οὐδεὶς. Ἡ **νομοκρατία** εἶναι ἡ οὐσία τοῦ καθαροῦ τῶν ἐλευθέρων λαῶν πολιτεύματος. Ἐνώπιον αὐτῆς ἂς ἱποκαλυφθῶμεν, Συμπολίται, διότι ἀποτελεῖ τὸ σύνταγμα τῶν τιμῶν ἀνδρῶν.

Αὐτῶν τὰς ψήφους ζητῶ. Καὶ τὰς ζητῶ ἐν τῇ τελείᾳ ἐπιγνώσει, ὅτι τὸ πνεῦμά των κέκτηται χαρακτῆρα ἰδιόζοντα, τὸν ὁποῖον τὸ ἄθος τῆς Ἑλλ. φυλῆς, ὁ ὑπερήφανος λαὸς τῆς Ἀττικῆς, πιστὸς εἰς τὰς προαιωνίους παραδόσεις του, ἐπὶ τῆς ἐκλογικῆς κάλπης μου ἐννοεῖ νὰ διατυπώσῃ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Δεκεμβρίου 1881.

Ὁ πολίτης Ἀριστέδης Κ. Οἰκονόμος.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Εἴμεθα συνεννοημένοι περίφημα οἱ ἀντιπολιτεύμενοι. Οἱ τοῦ κ. Τρικούπη δὲν ἀναγνωρίζουσιν ἄλλους ἀντιπολιτεύμενους ἀπὸ τοῦ; δίδοντας ὄρκον πίστους εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ὑπαρχηγόν—διὰ τὰς Ἀθήνας τοῦλάχιστον—κ. Ῥάλλην· οἱ τοῦ Δεληγιάννη ἐρωτοῦσι: τίς ἡ ἀντιπολιτεύσις; καὶ ἀπαντῶσι: μόνον ἡ τῆς δεσποινίδος Ὁμοδογίαν-νούλας. Αὐτὴ γνωρίζει καὶ νὰ **σελιτεύσῃ** καὶ νὰ ἀντιπο-

λιτεύεται. Οί περί τόν κ. Οικονόμου δέν παραδέχονται άλλην αντιπολίτευσιν, εϊμή τήν ίδικάν των· ο κ. Ρόκος Χούδας θέλει νά είναι υπίκοτον, μοναδικός εν τῇ κοινωνίᾳ· και ὁ Ἀπόστολος Μακράκης πρὸς πάντας τοὺς μὴ δικούς του θά λέγη πιστεύομεν ἀπό μέσα του: Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι!

Τί πρέπει νά συμπεράνωμεν; Ὅτι δέν ὑπάρχει ἀντιπολίτευσις ἐν Ἑλλάδι; Ἡ δὲ δέν ὑπάρχει τίποτε άλλο παρὰ ἀντιπολίτευσις; Και διὰ τοῦτο αὐταί αἱ κατατομαί και αἱ διαιρέσεις! Τὸ τελευταῖον, κύριε Κουμουνδούρη, εἶναι τὸ ἀληθές και μόνον οἱ ἀπληπισμένοι, οἱ ἐνοχοποιημένοι, οἱ πουλημένοι, οἱ πεινασμένοι εἶναι μαζύ σου—ἐνόσω κρατεῖς εἰς χεῖράς σου τὸ πουγγί τοῦ δημοσίου και τὸ κωδωνίζεις εἰς τὴν πεινῶσαν γαστέρα των.

*Ἄν βλέπῃς δὲ τὰς διαιρέσεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τοῦτο πρόβχεται διότι κόμμα Κουμουνδούρου δέν ὑφίσταται πλέον, ἐπομένως, ἐπειδὴ δέν δυνάμεθα νά ὤμεν φελλᾶχοι, ἡ συρρέουσά εἰς τὸ Βουλευτήριον ἀντικουμουνδουρικῆ ἀντιπολίτευσις ἐξ ἀνάγκης θά διαιρεθῇ, ἅμα τῷ περιορισμῷ σου διὰ νά δικαιοῦν εἰς συμπολίτευσιν και ἀντιπολίτευσιν.

Διότι μεταξὺ τῶν ἀντιπολιτευομένων πολλοὶ δέν φροντίζομεν μόνον περὶ σοῦ, ἔχομεν ὑπ' ὄψιν και τὴν Βασιλείαν και πρῶτος πάντων ὁ κ. Τρικούρης, ἀν και ἡ Ἐγερσις ζητεῖ νά τὸν ἀποπλύνῃ ἀπὸ πάσαν ἀντιδικαιολογητικὴν διὰ τῶν ἐν εἶδει Τροπαρίων τοῦ Μεγάλου Βασιλείου πολιτικῶν τῆς ἄρθρων.

Ἐἶδα τὸν κ. Κατσανδρῆν ἐπὶ κεφαλῆς ψηφοφόρων μεταξὺ αὐτῶν και ἕνα κοκκινόραχον κλητῆρα, και εἶπα:

Διὰ τί ὁ κοκκινίζων κλητῆρ νά μὴν εἶναι ὑποψήφιος Βουλευτῆς και ὁ μηδέποτε κοκκινίζων Κατσανδρῆς νά εἶναι κλητῆρ!

Κύριε ἀντιπολιτευόμενος ἀπεκάλεσε τὴν Ἐγερσιν τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἡμεῖς διαμαρτυρόμεθα κατὰ τοῦ χαρακτηρισμοῦ αὐτοῦ.

Χαρακτηριστικώτατον τῶν σημερινῶν καιρῶν, τοὺς ὁποίους μόνον οἱ ὁμνογράφοι τῆς Ἐγερσεως δέν μποροῦν νά ἐνοήσουν:

Ἐκλογεὺς χωρικός, φίλος τοῦ Ῥάλλη, πηγαινέι νά τὸν ἐπισκεφθῇ.

Μετὰ τῆς συνήθους προπετείας του ὁ Ῥάλλη τῷ λέγει:

— Ἡ και τοὺς ὀκτώ θά ψηφίσῃς ἢ κανένα.

— Ὁ χωρικός εἰς ἀπάντησιν:

— Θά εἶμαι πολὺ κουτός ἀν ψηφίσω και σένα.

(Ἱστορικόν.)

Ἡ Ὅρα ἀντιγράφουσα τὸ Μὴ Χάνεσαι ἀνέγραψε και αὐτὴ ἐπὶ κεφαλῆς στερεοτύπου τοὺς ὀκτώ της. Πιστεύομεν αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς μετὰ τὴν Κυριακὴν νά λάβῃ τὴν ἀπαισίαν φήμην τοῦ 13.

Οἱ περὶ θεάτρου φόβοι τῆς Ἐφημερίδος, κατόπιν τοῦ φοβεροῦ δυστυχῆματος τῆς Βιέννης, δέν εἶναι οὔτε ἀνυπό-

στατοι οὔτε υπερβολικοί. *Ἄν ἐν Βόρῳπῃ, εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῆς τάξεως και τοῦ καθήκοντος, ἀπέθανον ἐξ ἀμελείας τὸν δεινότερον τῶν θανάτων ἐνεακόσια ὑπάρξεις, τί δύναται νά συμβῇ παρ' ἡμῖν ὅπου ἡ ἀμέλεια εἶνε καθήκον και καθήκον ἢ ἀμέλεια; Εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ θεάτρα κατὰ τὴν οἰκοδομὴν ἀκόμα αὐτῶν θεωρεῖται ὁ ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς κίνδυνος βέβαιος και τοποθετοῦνται ὅλα τὰ πυρασφαλιστικὰ μηχανήματα. Ἐδῶ ἡμεῖς, αἰτινες χθὲς ἀκόμα κατηρτίσαμεν σῶμα πυροσβεστῶν, χωρὶς νά ἔχωμεν φέρε ὅμως και τὰς ἀναγκαίας μηχανὰς, ἡμεῖς αἰτινες ἔχομεν τὰς ἐλπίδας μας διὰ νερό εἰς τὸν οὐρανὸν και τὸν Μητροπολίτην, διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ τύπου εἰς τοὺς δοκίμους ἱατροῦς, διὰ πρόληψιν τῶν πλημμυρῶν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Παρασκευαίου προτεινόμενα ἀνοίγματα τῶν ὀπῶν, και ἡ ἐλαχίστη ἀμέλεια δύναται σιγηθῆναι νά ἀποτερώσῃ τὸ θεάτρον και ὅλους τοὺς ἱερατὰς τῆς Μασοκτε και τῆς Περιόλης. Καὶ θ' ἀξίξῃ ν' ἀποθάνῃ τις βλέπων τὴν μάλια τῆς Φωβέλης και ἀκούων τὰς ἀλέγγρα τοῦ μουσικοδιδασκάλου Ἀλέγρη;

Καὶ δέν εἶναι μόνον ὁ κίνδυνος τῆς πυρκαϊᾶς ἐδῶ, εἶναι και ὁ τοῦ ἐτοιμορρόπου τοῦ θεάτρου, περὶ τῆς ἀναστυλώσεως τοῦ ὀποίου καμμία δέν ἐλήφθη φροντίς. Καὶ τοῦλάχιστον ὁ διὰ πυρὸς θάνατος ἔχει και κᾶτι τι τὸ ὑψηλόν, ἀν δύναται ποτὲ ὁ θάνατος νά ἦναι ὑψηλός, ἀφοῦ ὁ Ἄδης εἶναι τόσο χαμηλός. Ἀλλ' ὁ ὑπὸ δοκοῦ και παληοσάνιδα θάνατος πῶς σᾶς φαίνεται; Ἀποθανεῖτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ μιάς δοκοῦ! αὐτὸ εἶναι περίστασις ποῦ λέγεται, ἀλλ' ὅχι και προκειμένου περὶ τοῦ ἐρείπιου τοῦ κ. Μπούκουρα!

Ἐνοοῦμεν λοιπὸν νά παρέμβωσιν αἱ ἀρχαί και μετὰ πολλῆς αὐστηρότητος νά ἐπιβάλωσιν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ θεάτρου νά προσθέσῃ ὀπισθεν τῆς σκηνῆς πᾶν τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς ἄμεσον κατάσβεσιν μικρᾶς τινος ἀναφλέξεως, νά διατάξωσι δὲ και πραγματογνώμονας ὅπως ἀποφανθῶσιν ἐάν ὑπάρχῃ ἢ ὄχι κίνδυνος ἐκ τοῦ ἐτοιμορρόπου τῆς οἰκοδομῆς.

Μόνον μετὰ τοιαῦτα μέτρα εἶναι δυνατόν ἐπέτος νά συμβῆ κόσμος εἰς τὸ θεάτρον, ὕστερον ἀπὸ τὰς ἀλγεινὰς ἐντυπώσεις τὰς ὀποίας παρήγαγεν ἢ ἐν Βιέννῃ καταστροφή, ὅπως μάλιστα ἐγράφη διὰ τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ὑπὸ τοῦ ἀριστοτέχνου καλᾶμου τοῦ κ. Λιβαδά ἐν τῇ Κλειοῖ, ἧς τὸ περὶ τούτου ἄρθρον ἀνεδημοσίευσαν αἱ Νέαι Ἰδίαι και ἡ Στοά.

Ἡ ἐταιρία τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν—Πειραιῶς ἀπάντησεν ἐμπράκτως εἰς τὰ δίκαια παράπονα τῶν πελατῶν της διὰ τὴν ἀπὸ μιάς και μόνης θυρίδος πᾶλῃσιν εἰσιτηρίων και διὰ τὰς τρεῖς θέσεις, και εἰς ὅρας καθ' ἃς ὁ περισσότερος συνάξεται κόσμος. Τὴν οἰκονομίαν αὐτὴν, περιοριζομένην ἄχρι τοῦδε μόνον εἰς τὸν σταθμὸν Πειραιῶς, τὸν ὀποῖον ἔχουν διὰ πρόστυχον, τὴν ἐπεξετείναν και εἰς τὸν σταθμὸν Ἀθηνῶν!

Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν μετὰ Φαλήρου συγκοινωνίαν, ἧτις εἶναι διακεκομμένη, ἀκόμα προχθὲς οἱ Σύμβουλοι πᾶ-

γαν ἐφ' ἀμάξης νά ἰδοῦν τί χρειάζεται. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ μὲν κ. Καλλιγᾶς γράφει προγράμματα, ὁ δὲ κ. Βασιλείου κρυώνει και δέν βγαίνει ἐξω!

Μετὰ τοὺς ὑποψηφίους Χεσώτην, Κολαντερᾶν, Βρονταμίτην, Καλαμάραν, ἔρχεται και ὁ ὑποψήφιος Σύρου, ὁ κ. Σκάσης. *Ἐ μὰ θά μᾶς σκάσης, κύριε Σκάση, μετὴν ἀπὸ τοῦδε σκασμένην ὑποψηφιότητά σου.

Κουμουνδουρικὸς: Ὁ Κουμουνδούρος θά ἔχῃ σ' τὴ Βουλὴ τὰ δύο τρίτα.

Ἀντικουμουνδουρικὸς: Μόλις θά ἔχῃ τὰ δύο τρίτα τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀφοῦ θά τὸν ἀτοκεφαλίσωμεν.

Μεταξὺ τῶν συμπαιθητικώτερον ὑποψηφίων τῆς ἐπαρχίας Βώλου εἶναι και ὁ τοῦ γενναίου και φιλελευθέρου ἀξιωματικοῦ Λώρη. Τὸ πρόγραμμά του, ἔντονον και ὀλιγόλογον, εἶναι πρόγραμμα στρατιώτου, ὅστις ἠθέλησε νά ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του βουλευόμενος, ὅπως τὴν ὑπηρετήσῃ και στρατευόμενος. Ὁ κ. Λώρης δέν ἔχει μόνον ἐν Βώλῳ φίλους, ἔχει πολλοὺς και θερμοὺς και ἐν Ἀθήναις, ἀπαντας ποθοῦντας τὴν ἐπιτυχίαν του ἐν ταῖς ἐκλογαῖς, διότι γνωρίζουσι τὸν κ. Λώρην ἐκ τῶν ὀλίγων στρατιωτικῶν, οἰτινες τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος των θέτουν ἀνώτερον τοῦ συμφέροντος τῆς ἐπιωμίδος των.

Κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀρείουσις γενομένην ἀνακέρυξιν τῶν ὑποψηφίων, δέν ἀνεκηρύχθησαν διὰ τὸ παράτυπον τῶν αἰτήσεών των κᾶτι Κατσικόπουλοι, μερικοὶ Τοῦρκοι, μεταξὺ τῶν ὀποίων και ὁ γνωστός ἐν Ἀθήναις κ. Φίλιππος Πάλλης.

Ὁ Βορρίᾶς—ποῦ τ' ἀνάγκια παγώνει—κινδυνεύει εἰς τὰς κυριώτερας λεωφόρους νά ὁμοιοκαταληκτῆσῃ μετὰ τὸ: ὁ Βορρίᾶς ποῦ φουστάνια σκόνει. Δὴν λέγομεν ὅτι τὸ ἐπαθε καμμία αὐτὸ τὸ πρᾶγμα και ὅτι ἔτρεξαν ἰππόται ὡς πυροσβεστές, νά καλύψωσιν ἀν ὄχι τὸ πῦρ, ἀλλὰ τὴν πυρᾶν οὐχ ἦττον σᾶς συμβουλεύομεν ν' ἀπέχῃτε ἀπὸ τοὺς δρόμους κατ' αὐτὰς, εἰμὴ κλεισταὶ ἐντὸς τῶν ἀμαξῶν νά κάμνετε τὰ ψούνια σας, ὡς αἱ χανοῦμισσαι τῶν πασσάδων και τοῦ παλατιοῦ κατὰ τὴν Μεγάλην Ὀδὸν τοῦ Πέραν.

Ἐπὶ τέλους αἱ ἐγγαμοὶ πρέπει νά θέσῃτε τὸ δῖλημμα εἰς τοὺς συζύγους σας: Ἡ χρήματα δι' ἀμαξῶν ἢ ἑορτὴν Ἀποκαλυπτηρίων χάριν σκοποῦ φιλενθροπικοῦ.

Ὅταν γίνωνται ἐκλογαὶ ἐν Ἀμερικῇ, εἰς ὅλας τὰς πόλεις, ἐνθα ὑπάρχει στρατιωτικὴ φρουρὰ, αὐτὴ μετατίθεται εἰς νῆσόν τινα και περιορίζεται σύμφωνα μετὰ τὸ ἀμερικανικὸν οὐνταγμα, τὸ ὀποῖον δέν παραδέχεται οὐδεμίαν ἐπίμβασιν ἐνόπλου δυνάμεως κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς καθολικῆς ψήφου.

Ἐν Ἑλλάδι ὁ στρατὸς περισσύτερον πληρύνεται, τρέφεται και ἐνδύεται διὰ τὰς ἐκλογὰς, παρὰ διὰ τοὺς Τούρκους.

Ἐἰς τὰς ἐφετεινὰς ἐκλογὰς χάρις εἰς τὸν κ. Βαλτινὸν θά ἰδῆτε ὅτι ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς θά φανῇ ἀξίος τῆς πατρίδος του.

Καὶ ἐπειδὴ εἴμεθα ἐν Ἀμερικῇ, ἄς ἀναφέρωμεν και ἐν ἐξιομίμητον ἐκλογικὸν ἔθιμόν των. Εἰς τοὺς συλλόγους, ὅπου γίνονται συλλαλητήρια διὰ τὴν ἐκλογικὴν ἐκστρατείαν, τὰ ἀναφυκτικὰ δέν εἶναι μόνον διὰ τοὺς Δεληγιάννηδες τοῦ βήματος. Ἀπ' ἐναντίας εἰς ὅλον τὸ ἀκροατήριον παύεται ἀφθονος ζῆθος, δὲξιν, οὔσκου, ἀκόμα και μπισκότα διὰ βούτημα.

Εἰς τὸν σύλλογον τῆς Ἐγερσεως ἀντὶ ζῆθου και μπισκότων μοιράζονται σαλιαρίσματα Νικολάρα και κοινοὶ τόποι Καζάξη.

Κατόπιν δὲ οἱ Τάκερμαν θαυμάζουσιν εἰς τὰ περὶ Ἑλλάδος βιβλία τὴν ἑλληνικὴν λιτότητα!

Δέν ἡμπορῇ νά ἐνοήσῃ κανεὶς ἀν τὸ Κατάστημα τοῦ Βιθνοῦ εἶναι τὸ περιέχον και ἡ Ἐγερσις τὸ περιεχόμενον ἢ αὐτὴ εἶναι ὁ φάκελλος και ἐκεῖνο ἡ ἐπιστολή.

Ὁ ὁμνογράφος τῆς Ἐγερσεως ἄς ἀναγνώσῃ τὸν χθεσινὸν ἀναβαλλόμενον τοῦ κ. Καλλιγᾶ εἰς τὴν Πρωτῶν και ἄς προσθέσῃ νέα κοντάκια εἰς τὰ τροπάρια του. Εἶναι γλῶσσα ἐκκλησιαστικὴ, τὴν ὀποίαν γνωρίζει.

Χρυσὴν Ἐκθεσιν Ἀώρων τοῦ Νέου Ἔτους διοργάνωσε τὸ Βιβλιοπωλεῖον Ἀγίστη Κωνσταντινίδου, παρὰ τὴν Ὀδὸν Ἐρμοῦ. Τόσον πλουσία, τόσον ποικίλη και τόσον ὀφέλιμος. Εἶναι τὰ δῶρα τὰ συνοδεύοντα τὸ τερπνὸν μετὰ τὸ ὀφέλιμον.

Ἄν γείνουν εἰς τὸ κράτος ἐλεύθερ' ἱεροαὶ θά λείψουν και αἱ δέκα τοῦ Φαραῶ πληγαὶ Φαλίξ.

Ὁ κ. Ι. Ἀρσένης μᾶς διοβιδάζει τὰ ἐξῆς: «Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θά ἔχωμεν και τὴν Ποικίλην Στοᾶν τοῦ 1882 τοῦ κ. Ἰωάννου Ἀρσένη, ἐκλεκτὴν ποικίλην και χαρίεσσαν ὡς προσιωνιζόμεθα ταύτην, διότι ἐν ταῖς σελίσιν αὐτῆς κατώρθωσε νά συμπεριλάβῃ τὰ ὀνόματα τῶν παρ' ἡμῖν ἐν ταῖς γράμμασιν ἀριστοκρατῶν, και πολλῶν λογίων νέων και κυριῶν σπουδαίων. Θά ὀμιλήσωμεν περὶ αὐτῆς ἐκτενέστερον.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

Σαλόνια και ὑποψήφιοι.

Ἡ ἐποχὴ, κυρία μου, ὁ σαρμός, ἡ μόδα, ὅπως θέλετε εἰπετέ το, εἶνε ἡ μανία μου και ἡ μανία σας δέν ἀμφισβάλλω.

Ἄν ἐνίκα ὁ κ. Οἰκονόμου, θά μ' ἐβλέπατε ἕνα τῶν ἱπ-

πων της πολιτικής του άμαξής· αν ο Μακράκης, θα μ'έβλε-
πατε βρασφόρον, βρευθόχρουν, και θα είχατε την εύλογίαν
να μοι εμπιστευθήτε το χρυσό κλειδάκι της καρδιάς σας·
αν η μόδα άπήτει να βραχύνωμεν τα πανταλόνια μας, όσον
έβραχύνετε τα φουστάνια σας, ίσως ίσως από τον πολύν
ζήλον μου θα μ' έβλέπατε χωρίς . . . "Α, με συγχωρείτε,
τί ξεχασμένος!

Λοιπόν διά την μόδαν χάνομαι, και σήμερα, εποχήν των
υποψηφίων και των τραμπούκων, επειδή δεν είμαι υποψή-
φιος έγινα τραμπούκος.

Και ως φιλότιμος τραμπούκος καθήκον μου έθεώρησα να
έπισκεφθώ τ' άφαντικά πρώτα τα όποια έχω εμπιστοσύνην,
εύγνωσούνην και πολλά άλλα εις όνη.

Όμιχλη πυκνή εκάλυπτε τον όρίζοντα άραιουμένη ήδη
βαθυπόν. Ο ούρανός διαφαίνεται άνωθεν αυτής ως σωμα
κόρης περικαλλούς υπό πέπλον άραχνούραντον.

Τοιαύτη νύξ μαγική να σοι εμπνέη τα θερμότερα αισθή-
ματα, τα ώραιότερα όνειρα, και όμως εις του υποψηφίου
Σκουζέ.

Βρωμερά πραγματικότης!

Αυτός ο κ. Μάνδαλος, ό όποιος κατώρθωσε να σαγη-
νεύση τον Σιβιτανίδην μας και να τον κάμη παλληκάρι
της Καλαμπάκας, ένφ ημείς με τόσας θυσίας τον άρπά-
ξαμε της Αλεξανδρείας, έστέρησε τας Αθήνας των έκλο-
γών του πλέον ηγαπημένου σαλονιού.

Πού οι πολυέλαιοι και τα πολλά έλέη, που τό τσάκι και
τά βισκουίνια, που οι γελωτες και η χερά;

Έμβαίνω εις του κ. Σκουζέ. Πολλοί μέσα, οι πλείστοι
ώχρői, οι όλιγώτεροι με υποθήματα. Έν τω μέσω των ο
κ. υποψήφιος. Όμιλει διαρκώς περι των ελπίδων του και
εταΐζει τας καρδιας των περι αυτών.

Μιά φορά, βέ παιδιό, άκόμα, και έπειτα θα γείνω
πρέσβυς.

Α, όχι άφεντικό, μη κάμησ αυτό τό κακό στην
τσέπη μου.

Φαντάζομαι τον κ. Σκουζέ πρέσβυν, αλλά τον φαντάζο-
μαι και θυρωρόν προσεβίας. Η δεύτερα αυτή θέσις μοι
φαίνεται ειδικωτέρα και επιτυχστετέρα.

Ός υποψήφιος βουλευτής ο κ. Σκουζέσ δεν έχει είμη
καρπέν καλόν.

Είς του κ. Καλλιγιά. Έδώ ηλιπίζα να εύρω τίποτε μπα-
νάναις, τίποτε κουρμάδες μελωμένους, τίποτε μπουρεκία
του Γριγούρα, αλλά τίποτε άλλο από τον κ. Καλλιγιάν και
την μωπιάν του.

Συνειθίζει να μην όμιλῃ εις ούδένα, διότι και ούδένα
γνωρίζει. Ένίοτε ψιθυρίζει κάτι εις τό αυτί του Κωστή η
του Κρασαά και τίποτε περισσότερον.

Θά φας μαύρο, κ. Καλλιγιά, που θα μαυρίσουν και η
λίραι σου.

Αλλ' εις του κ. Φιλήμωνος ένθουσιάζει η συμπαθής μορ-
φή του Αλέκου Νέγη. Έν τῃ γλυκυτάτῃ φυσιογνωμί-
α του, έν η σοι γεννάται άμφιβολία τί βλέπεις, άνωμοπον,
άνιον η μόσχον, άποτυπώνεται όλα τα σημεια της καλής,
της εύγενοῦς, της ισχυράς ψυχῆς του. Είς την εύθειαν,
δηλαδή εις την συμπεριφοράν την καλήν εκ του εἶ και
ἦθος (δρα γραμματικῆς παρατηρήσεις Π. Παυλίδου) εἶνε ά-
παράμιλλος, και διά τουτο, κυρία μου, βεβαίως τον έχετε
δλαίς μέσ' στην καρδιά σας.

Διότι η εύθεια εἶνε εκείνο, εις τό όποιον πρό παντός
υμείς συμπαθεῖτε.

Λοιπόν ο κ. Αλέκος θα ύποστηρίξη και διά του λόγου
και διά της γραφίδος, ίδια δὲ διά της παρά ταις κυρίαῖς
έπιτροῆς του τον κ. Φιλήμονα, άποκλειστικῶς εκ των του
συνδυασμού.

Ο κ. Φιλήμων Ισταται πάντοτε άξιοπρεπῆς. "Έχει όψιν
πρωθυπουργού Γαμβέτα και έσωτερικόν θεάτρον Γαμβέτα.

Ούδέν περι των άρχών του εκφράζεται, διότι δεν άπε-
φάσισεν ετι τί θα ηναι έν τῇ νέῃ Βουλῇ.

Κατ' έμὲ εἶνε ο μέγιστος των παρ' ημῖν πολιτικῶν,
διότι ένφ οι άλλοι ούδέν έχουσι πολιτικόν σύστημα, αυτός
κατορθοῖ να τά έχη όλα συγχρόνως.

Μ' όλα ταῦτα νομίζω, κυρία Φιλήμων, ημπορούσατε να
μας δώσητε ένα καφέ.

Ο κ. Οικονόμος εἶνε ο άνθρωπος των ανθρώπων του.
Όμιλει πάντοτε με τό μειδίαμα εκείνο, τό όποιον ούτος
νομίζει σαρκαστικόν, ένφ ένέχει τόσην γλυκύτητα, ώστε
αν ημῖν ηῦα θα εκίνει την εννοίαν μου όλην. Τείνει μέχρῃς
έξορῦξεν τούς οφθαλμούς, καιόντα δείγματα της φλογῆς
του πνεύματός του και ούδέποτε μεταχειρίζεται ύβρεις
κατά των αντίπαλων του, αλλά την ειρηνίαν η τό πολύ
πολύ τον οικτον. Είς τό σαλόνι του διακρίνεται η ηλικία
των όνειρων. "Ανθρωποι του μέλλοντος και τό μέλλον των
ανθρώπων του τον ακολουθοῦσιν. "Ισως εἶς όλων όσους συ-
νητήσα εκεί ούδὲ τό τρίτον ησαν ψηφοφόροι.

Αί ιδέαι του εἶσι νέαι και διά τουτο υπό των νέων έν-
νοεῖται και θαυμάζεται.

Αλλ' εις του κ. Κατσανδρῆ, τον όποιον εξαιρετικῶς
συμπαθῶ και ύπολήπτομαι, ύπῆρξα όλίγον σά αληθινά
τραμπούκος και του ζῆτῶ χίλια δύο μπαρόν.

Έξηπλώθη έν επί άβροτάτου καναπέ, ως ο κ. Κουμου-
δόδρος εις τούς σοφάδες των χανουμισών της Θεσσαλίας
και άφησας εκεί τον έαυτόν μου αναπαυόμενον, ύπῆρξα
εύγνωστότατος εις άπαγγελίαν κατηγορητηρίου κατά Τρι-
κούπη, όσον εύτυχῆς εύρέτης χαρίτων του κ. Κουμουνοῦ-
ρου.

Μοι έσφιγγε συχνά την χεῖρα ο κ. Κατσανδρῆς, ένφ
εγῶ πνιγόμενος από τὰ γέλοια, προσπειοῦμην τον δυνα-
τόν πονητισμῆτόν. Ο κ. Κατσανδρῆς έχει όλα τα προ-
σόντα συγχρόνου Έλληνοσ βουλευτοῦ. "Έχει πόδας, οὐς και
αυτός ο Ζυγομαλας φθονεῖ. Εἶναι άκίνητος και δύναται
έν μιᾷ μόνη ώρα να περιέλθῃ όλα τα δικαστήρια, όλα τα
ύπουργεία, όλα τα δημόσια γραφεία.

Προθυμότερον και ταχύτερον ύπῆρξεν δεν δύναται να
εύρωσιν οι χωρικοί της Αττικῆς και τούς παρακαλούμεν
να τον ψηφίσουν διά τό συμφέρον των.

Αλλ' επειδή εκουράσθη και σᾶς εκούρασα, πηγαινω να
καιμηθῶ ένα μη άποκοιμηθῆτε. Δεν ημπορῶ όμως να κρύψω
την άμαρτίαν μου, ότι εἶς όσων εις την νυκτερινήν μου
ταύτην έπισκεπτικῆν μου εκδρομῆν ειδον και συνήτησα,
οὔδέν εύρον έχον σχέσιν τινα προς τό πνεῦμα, την ανά-
πτυξιν και τας αξιώσεις της Αττικῆς. Τό μόνον όπερ κάτι
είχεν άττικόν, ησαν δύο μεγάλοι μεγάλοι καλή ώρα σάν
τούς δικούς σας, κυρία μου, οφθαλμούς, οὐς άπῆλαυσα κᾶ-
που. Αυτοί τουλάχιστον είχον όλίγον ούρανόν Αττικῆς.

Μάρτιος

ΣΗΚΩΘΗΤΕ!

Έσους σᾶς κτυποῦν τούς ώμους με τό γέλοιο εις τὰ χεῖλη,
και σᾶς σφίγγουνε τὰ χέρια, μην πιστεύετε πολὺ·
όλοι τώρα εμπροστά σας ξεφυτρώνουνε για φίλοι,
και τον κάθε εκλογεία αγαποῦνε σάν τρελλοί.

Κάθε κτύπημα στον ώμο, κάθε σφίξιμο στο χέρι,
για τον ψηφο μόνο εἶναι, και αυτό καθείς τό ξερεί.

Αλλά βρίσκονται και πόσοι, όπου μια καλημέρα,
ένα χείδευμα στον ώμο, δύο λόγια, τρεῖς ψευτιάς,
τούς τραβοῦν από τῃ μύτη, και σηκώνουνε παντιέρα
για τον φίλο, που τούς βίχνει για τον ψηφο τους ματιαῖς.
Μ' ένα μόνο κοπιμένο και με κάμπουσα στραγάλια
σέρνει τόσα άπ' όπίσω άπονηρευτα κεφάλια.

Ε! μα φθάνει πιά η τύφλα, αγαθοί μου συνδημόται,
καιρός εἶναι να ανοίξουν ένός κι άλλου τὰ στραβά·
ας την έχουνε την τύφλα μοναχά οι φαναριῶται,
ο λαός με δέκα μάτια εις τον δρόμο ας τραβᾷ.
Τον συρμό της στραβομάρας τό Φανάρι ας τον ξερη,
εις εμάς αυτό τό λούσο οὔτε ώρα δεν συμφερεί.

Σηκωθήτε άπ' τον ύπνο και ανοίξτε τὰ μάτια,
να κυττάτε που εἶναι η αλήθεια κι η τιμή,
πως οι κλέφταις και οι πόρνοι εσηκώσανε παλάτια,
πως δεν έχετε καλύδι, πως δεν έχετε ψωμί.
Εἶσθε άνθρωποι τῶνόντι; καρδιά κρύβετε αλήθεια;
Ω! για ψάξετε λιγάκι μες στα κρύα σας τὰ στήθεια.

Και αν έχετε, τί κάνει η καρδιά αυτή; σαλεύει;
νοῖθεῖ τίποτα; ακούει; χαιρεί; θλίβεται; κτυπᾷ;
τί πατριδα, τί Έλλάδα, τί αισθήματα γυρεύει;
τί όνειρατα, τί πόθους και ελπίδες αγαπᾷ;
Ω! κτυπήσατέ την λιγο, μα νομίζω πως εκείνη
εις αυτό τό κτύπημά σας σπως βρῖσκειται θα μείνη.

Καρδιά κρύα, παγωμένη, δίχως κτύπο, δίχως πόνο,
δίχως αισθημα, αγάπη, και όνειρατα γλυκά,
εις τούς γέρονς που κυλιούνται κατά γῆς ας ηναι μόνο,
πὸ καλά να μην κοιμάται μες σε στήθεια άνδρικά.
Κι εἶναι τέτοια η καρδιά σας από δω και τόσα χρόνια,
νύκτα, νέκρα, τάφος, κρύο, ερημιᾷ, σκοτάδι, χιόνια.

Τί εξαπλόνεσθ' όλη μέρα με βραχάτι στη λιακάδα;
Μη θαρρήτε πως ο ήλιος εἶμπορεῖ να σας πυρώνη,
για να νοῖθωτᾷ έναν κτύπο για τῃ φίλη σας Έλλάδα;
Ω! αν όνειρο κανένα την καρδιά σας δεν φτερώνη,
Και με ήλιους δεκαπέντε πάλι κρύα θ' άπομείνη . . .
"Ενας πόθος, μιᾷ ιδέα, κι' εύθῶς γίνεται καιμῖνι.

Τί κυτᾷτε τό φεγγάρι; τί κυττάτε τ' αστέρια;
Δεν τ' άφίνετε να τρέχουν και να στέκωνται ψηλά;
Έκει βέβαια δεν εἶναι οὔτε κλέφτικα λημέρια,
Οὔτε ψέμματα και πλάναις, τούτα εἶναι χαμηλά.
Στον δικό μας κόσμο κάτω να στηλώσετε τό μάτι,
Και τ' αστέρια δεν μαζ βίχνουν οὔτε καν ψωμιού κοματί.

Πού για σᾶς σταυροί σ' όσθητος; που φτερά, χρυσά γαλόνια;
Πού μιᾷ φουκτα γῆ σπαριμένη; που άπόλαυσις κι Αθήνα;
Πού χοροί, χαλιά, βελλοῦδα, μοσχομύριστα σαλόνια;
Για σᾶς μόνο εἶναι πίκραις, φτώχεια, βούρδουλας και πείνα!
"Εσεῖς ησαστε κι' οι κλέφταις, εσεῖς ησαστε κι' οι μούλοι,
Σεις οι άτιμοι, οι πόρνοι, οι άγράμματοι, οι δούλοι.

Για να μπῆτε στα σαλόνια, για να μπῆτε στο παλάτι,
πρέπει να χεγετε κολόνιας και λεβάνταις στα μαλλιά,
να σφαλάτε πότε τόνα, πότε τάλλο σας τό μάτι,
Να χαϊδεύετε της γάταις, να φιλήτε τὰ σκυλιά.
"Οποιος κύριος της μόδαις και αυτους τούς τρόπους ξερεί,
Θά του κάμη λιγο τόπο η βελλάδα του πορτιέρη.

Δεν έμάθατ' από τέτοια;... εἶσθε τίποτα, χωριάταις,
και ο κύριος σᾶς διώχνει κι' η μεγάλη του κυρία,
κι' ο λακῆς και ο πορτιέρης σᾶς γυρίζουνε της πλάταις,
σᾶς σφαλοῦν εύθῶς την πόρτα κι' έτσι μένετε στα κρύα.
Τό σαλόνι, τό παλάτι, για σᾶς εἶναι παραμύθια,
μα η φτώχεια σας για κείνους εἶναι μιᾷ σωστή αλήθεια.

Η τιμή, που τάχα να ναι; . . . όπου θέλετε ας εγοῦμε
Με φανάρι Διογένους, με του Έδδισων τὰ φῶτα·
Και με τόσο φῶς και λάμψη οὔτε ίσκιρ της θά βροῦμε,
Γιατι έγινε και τούτη Παρισιάνικη κοκκότα.
Τῆν τιμή κανεις δεν φέρνει για σταυρό του και στολίδι,
Κι' αν τιμή εύρητε κάπου, φορεῖ ποῦδρα και φτερασιδι.

Τῆν τιμή, όπου δεν εἶναι με φτερασιδία αλειμμένη,
θα την βρῆτε μοναχῆ της σ' ένα ξεσκεπο καλύδι,
να στενάξη και να κλαίη νηστικῆ και μαραμμένη,
και σ' αδύνατά της χέρια τό κεφάλι της να κρύβη.
Στην καλύδα συντροφία της τούς καυμούς της έχει μόνο,
μα πληρώνει για σαλόνια, για παλάτια, και για θρόνο.

Γέρνει άγνωστη άπ' όλους μες στοῦ χάρου την άγκάλη,
δίχως τίποτα να λῆη, δίχως πόρταις να κτυπᾷ,
επικήδειο κανέναν εις τον τάφο της δεν ψάλλει,
μόνο μιᾷ εύχῆ ακούει άπ' τό στόμα του παπᾷ.
Εἶς τό μνημά της δεν στήνουν οὔτε άγαλμα κανένα,
οὔτε βλέπεις εκεί γύρω δὸ λουλούδια φυτεμμένα.

Ω! ελάτε μες στην τόση της Έλλάδος άτιμία
μιᾷ τιμῆ κι' εμείς να βροῦμε, μα τιμῆ αληθινή,
κι' ας μην έχη οὔτε γλώσσα, οὔτε δράμι ρητορεία,
οὔτ' αυτιά να μαζ ακούη, οὔτε χέρια να κουνῆ.
Ξύλο, κούτσουρο ας ηναι, και ας κάθεται στην κόχη,
δίχως τίποτα να λῆη, παρά ναῖ ξερο και δχι.

Από όλα έναν ψηφο εις εμάς άφίνουμ μόνο,
και αυτον να τον πουλούμε δω κι' εκεί για μιᾷ βρεσινα;
Δεν κυτᾷτε με τί δόξα εις τον νερό θα μπορούμε χρόνο;
Λοιπόν τόσο μαζ άρέσει τό στηλιζάρι και η πείνα;
Σηκωθήτε άπ' τον ύπνο με τὰ μάτια σας γαρίδα,
πριν να πάτε στον Καλνόνου με την φίλη σας πατριδα.

Souris.

ΤΗΝ ΕΠΙΟΥΣΑΝ ΤΗΣ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ εἰρήνη!

Πληγὴ τῆς κοινωνίας!

Δὲν εἰξεύρω, κυρία ἀναγνώστριά μου, ἐὰν ἔχητε τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζετε τὸν κ. Βίρναϊον Λαγόπουλον, καλὸν πολίτην, χρηστὸν οἰκογενειάρχην καὶ κακὸν ἔθνοφύλακα.

Δὲν εἶναι ἀπόγονος τοῦ Διάκου, οὔτε ἐκ τῶν ἐπιστρατευσάντων εἰς Θεσσαλίαν πρὸ δύο ἐτῶν... ὄχι... .

Ἄλλὰ αἰσθάνεται ἀκάθεκτον ὄρμην πρὸς τὸν πόλεμον... ναί, πρὸς τὸν πόλεμον... Ἐξ ὄλων τῶν πόρων του ἀντὶ ἰδρωτὸς ἐξέρχεται πυρίτις καὶ ἐκάστη λέξις του εἶναι σφαῖρα Ἄρμυρογγὺ μεγίστης δληκῆς... ἀγαπᾷ... τὸν πόλεμον καὶ πολεμεῖ καθ' ἐκάστην εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Βυζαντίου... καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του... ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτου.

Ἄφ' οὗ ἡ Εὐρώπη, ὑπέκουσα εἰς τὰς ἐν Βερολίῳ διασκέψεις, ἀπεφάσισε τὴν εἰρηνικὴν παράδοσιν τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκδικασθέντων μερῶν, τὸν κ. Βίρναϊον κατέλαβε λύσσα. Καταρᾶται τὴν Γαλλίαν, ἥτις ἐπρότεινε τὴν εἰρήνην, τὴν Γερμανίαν ἥτις τὴν ἐδέχθη, τὴν Ἀγγλίαν ἥτις τὴν ἐπιβάλλει, τὴν Ρωσσίαν ἥτις τὴν προστατεύει, τὴν Ἰταλίαν ἥτις τὴν ἀνέχεται, τὴν Τουρκίαν ἥτις τὴν δέχεται καὶ τὸν κόσμον ὅλον ὅστις δὲν κινεῖται.

Ὁ δούσῃνος Βίρναϊος ἤλθε σήμερον λίαν πρῶτὸ νὰ με ἐπισκεφθῆ, καὶ μ' εἶρε κοιμώμενον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἐξωγκωμένοι, τὸ δὲ χρομῶμά του, ῥοδόχρουν συνήθως, ἦτο κίτρινον ὡς ἀραβόσιτος.

— Λοιπὸν, εἶναι ἀλήθεια; δὲν ἔχομεν πλέον ἐλπίδα πολέμου; οἱ Τούρκοι παραδίδονται ἀνάνδρως;

— Βίρναϊε, νυστάζω, ἄφες με νὰ κοιμηθῶ.

— Νυστάζεις... ἐνῶ ἡ εἰρήνη ἀπεφασίσθη;

— Ναί, ἔχω τὸ ἐλάττωμα... νὰ ἀγαπῶ τὸν πρῶτον ὕπνον καὶ ὅστις δὲν τὸ ἔχει ἄς ῥίψῃ τὸν πρῶτον λίθον.

Ὁ Βίρναϊος ὅμως μοὶ ῥίπτει... ποτῆριον κρύου ὕδατος ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ με ἀναγκάζει ἐκόντ' ἄκοντα νὰ ἐξυπνήσω.

— Ξεύρεις—μοὶ λέγει—εἶμαι φυλήσυχος ἄνθρωπος... —τόσον ὥστε δὲν μοὶ βαστᾷ ἡ καρδιά νὰ φονεύσω μίαν κότταν—καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἀγοράζω ἐσφαγμένας, ἀλλὰ ἡ εἰρήνη με καταστρέφει.

— Ἐννόησα... θὰ ἦσο προμηθευτὴς τοῦ στρατοῦ, θὰ ἀποθήκευσε 500 ἢ 600 χιλιάδας ὀκάδων ὀρυζίου, τὰς ὁποίας θὰ σοὶ καθήσουν ἐπὶ τοῦ στομάχου καὶ θὰ σοῦ φέρουν δυσπεψίαν.

— Ὅχι, δὲν εἶναι αὐτὸ, ἀλλὰ πῶς νὰ διέλθω τὰς ἡμέρας μου χωρὶς τὰς ἀψιμαχίας, τοὺς ἐθελοντὰς, τὸ ἵππικόν, τὸ πεζικόν, τὸ πυροβολικόν, τὰς κανοναστοιχίας καὶ τοὺς Τούρκους μου;

— Πῶς, τοὺς Τούρκους σου;

— Ναί... εἶχα τὸν γεωγραφικὸν χάρτην γεμάτον καρφίτσαις κυαναῖς καὶ κόκκιναις... Ἡ γυναῖκά μου ἡ Φρόσω—τὴν γνωρίζεις τὴν Φρόσω μου,—τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον—ὠδηγοῦσε τοὺς Τούρκους, ἐγὼ δὲ τοὺς Ἑλληνας...

— Μπά!

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν ἔρραπτε πλέον τὰ κουμβία τοῦ σουρτούκου μου, ἀλλ' ὅμως ἐπερνούσαμεν τρεῖς τέσσαρὰς ὥρας καθ' ἡμέραν πολεμοῦντες. Ἐκείνη ἔφερε τοὺς Τούρκους τῆς εἰς τὸν Πηνειὸν, ἐγὼ δὲ ὠχυροῦμην εἰς τὸν Δομοκὸν... Ἐκείνη με προσέβαλλεν εἰς τὸν Ἄλμυρον καὶ ἐγὼ ἀπεσυρόμην εἰς τὸν Πλάτανον, ὁπόθεν πάλιν ὀρμώμενος, τὴν ἐπολιόρκουν εἰς τὰ Φέρεσσα... Ἡ γυναῖκά

μου τὴν γνωρίζεις, εἶναι ἀρκετὰ φιλάρεσκος, ἀλλὰ ἀφοῦ ἤρχισεν ὁ πόλεμος δὲν μ' ἐζητοῦσε οὔτε καπέλα, οὔτε γάντια, οὔτε μανσῶν οὔτε βραχιόλια. Ἐννόησας τὴν οἰκονομίαν δι' ἓνα σύζυγον;

— Καταλαμβάνω, εἶσαι θῦμα τῆς εἰρήνης.

— Θῦμα... καλὰ λέγεις. Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ μόνον. Ἐγὼ δὲν εἶμαι βλάξ—τὸ ἤξεύρεις—πᾶν ἄλλο! Ἀναγινώσκων τακτικῶς τὰς ἐφημερίδας, εἶχα καταρωθῶτε νὰ μάθω ὅλα τὰ ὀνόματα εἰς ἰζ, εν, γ.λοδε καὶ ῥάτε τῶν τουρκικῶν πόλεων, τῶν ὁποίων ἠγνόουν πρότερον καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν. Ἡδυνάμην νὰ περάσω διὰ σπουδασμένος ἄνθρωπος Ἄλλὰ τώρα ποῦ ὁ πόλεμος ἐματαιώθη, τί νὰ τὰς κάμω τὰς γνώσεις μου; Γίνομαι πάλιν γάειδαρος σὺν πρῶτα!

— Βίρναϊε, ἡ μετριοφροσύνη σου εἶναι ὑπερβολικὴ.

— Κ' ἐν ἄλλο... Γνωρίζεις πόσον ἀγαπῶ τὴν μηχανικὴν—πιάνω τοὺς ποντικούς διὰ μηχανῆς ἰδικῆς μου ἐφευρέσεως.—Εἶχα ἐφεύρει λοιπὸν μίαν παγίδα, ἡ ὁποία ἤμπορούσε νὰ πιάσῃ τοὺς Τούρκους ἀπὸ τὴν μύτην καὶ νὰ τοὺς φέρῃ ἐθῶ ζωντανούς... φαντάσου τί ἀριτεούρημα!... ἀλλὰ τώρα ποῦ συνωμολογήθη ἡ εἰρήνη, τί νὰ τὴν κάμω;

— Φέρ' τὴν εἰς τὸν Βαλτινόν, καὶ θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ μέλλον... Ὁ ἔχομεν δὲ πολέμους!

— Περιττὴ παρηγορία! οἱ Τούρκοι εἶναι ἀνάνδρως... παραδίδονται, δὲν πολεμοῦν!

— Βίρναϊε, ἀρχίζω νὰ σὲ λυποῦμαι! Εἶσαι θῦμα τῆς Βίρνης!

— Ναί, εἶμαι θῦμά της. Ὁ ἄνθρωπος, καθὼς ξεύρεις, εἶναι ζῶον τῆς συνήθειας. Εἶχα συνηθῆσαι νὰ βγάξω τὴν σημαίαν εἰς τὸν ἐξώστην μου ἡμέραν παρ' ἡμέραν—καὶ τώρα τίποτε.—Ἐπῆγαινα εἰς τὸ καφενεῖον καὶ ἐμαχόμεν με τοὺς φίλους μου εἰς τὴν Δερβὲν Φούρκα... εἰσπρόχμην θριαμβευτικῶς καθ' ἡμέραν εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἕως τὴν μίαν... κατέστρεφον τὸν Τουρκικὸν στόλον εἰς τὰς δύο μ.μ... ἐπερνα τὴν Ἁγίαν Σοφίαν καὶ ἓνα παγωτὸ εἰς τὰς 5 μ.μ. ἐσφιγγον τὸ χεῖρ τοῦ Σουλτάνου, τοῦ Γεωργίου, ἐνηγκαλιζόμεν τὸν Μωχαμέδ πασσᾶ, καὶ ἐπερνα ἄθε βράδυ 20—25 χιλ. αἰχμαλώτους.—Τώρα τὰ πάντα ἰτελείωσαν. Τί θὰ εἰπῶ πλέον εἰς τὴν γυναῖκά μου, εἰς τοὺς φίλους μου; πῶς νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Βυζαντίου; Ἐτελείωσαν αἱ μάχαι, τὰ κανόνια, τὰ μυδροβόλα, αἱ τορπίλλαι... καὶ ἀρχίζουν τὰ γάντια, τὰ φουστάνια, τὰ βραχιόλια.

— Σὲ συλλυποῦμαι, Βίρναϊε, καὶ μοῦ ἔρχεται νὰ κλαύσω... Δός μοι τὸ μανδύλι σου.

— Δὲν ἰτελείωσα ἀκόμη. Χρῆσω τῶν δύο ἐτῶν ἐνοίκιον εἰς τὸν οἰκοκύρη μου... Μετὸν πόλεμον καὶ τὴν ἐκκρεμῆ θέσιν τῶν πραγμάτων, τὸν ἀπέφυγα ἕως τώρα. Σήμερον ὅμως ποῦ ὁ πόλεμος ἐματαιώθη καὶ ἡ εἰρήνη μᾶς ἐκάθησε εἰς τὸ σῆμα ἔμπαικτικῶς, τί νὰ προφασισθῶ πλέον, τί νὰ κάμω;

— Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου, ἀλλὰ μάθε πρὸς παρηγορίαν σου, ὅτι δὲν εἶσαι τὸ μόνον θῦμα. Κ' ἐγὼ ὑπεσχέθημι εἰς τὴν ἐρωμένην μου, ὅτι θὰ τὴν πάρω γυναῖκα, ἅμα τελειώσῃ ὁ πόλεμος.

— Δυστυχῆ!

— Ξεύρεις τί νὰ κάμωμεν; Μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα! Νὰ κάμωμεν τὸν πόλεμον εἰς τὴν Βυρῶπην διὰ λογαριασμὸν μας.

Ὁ Βίρναϊος ἀκόμη φεύγει, ἐγὼ δὲ ἀπεκοιμήθηκα πάλιν.

Fra Diavolo.